

Sygn. akt III AUa 442/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Beata Górską (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Szczecinie

sprawy A. K. (1)

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 7 marca 2013 r. sygn. akt VI U 2517/12

oddala apelację.

SSO del. Beata Górską SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III A Ua 442/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 grudnia 2009 roku, nr (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, działając na podstawie art. 15b w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji nr (...) z dnia 17 listopada 2009 roku, ponownie ustalił wysokość należnej A. K. (1) emerytury, stwierdzając, iż od dnia 1 stycznia 2010 r. miesięczna wysokość tego świadczenia dla ubezpieczonego wynosi 3.529,47 zł, przy przyjęciu, że podstawa wymiaru emerytury to 5.444,19 zł. Do ustalenia wysokości emerytury, z uwzględnieniem okresów służby wskazanych w informacji IPN, przyjęto wysługę emerytalną z tytułu służby w Policji

w okresie od 1 sierpnia 1990 roku do 31 lipca 2006 roku (16 lat), służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów od 1 maja 1983 roku do 31 lipca 1990 roku (7 lat i 3 miesiące), jak również okresy nieskładkowe przypadające przed służbą od 1 października 1977 roku do 31 marca 1982 roku (4 lata i 6 miesięcy). Emerytura z tytułu wysługi wyniosła 49,83 % podstawy wymiaru, a przy uwzględnieniu przysługujących ubezpieczonemu podwyższeń 64,83 % podstawy wymiaru.

Z decyzją powyższą nie zgodził się ubezpieczony A. K. (1), który w odwołaniu z 28 grudnia 2009 roku wniósł o uznanie zaskarżonej decyzji za niezgodną z prawem i jej uchylenie a także o bezpośrednie zastosowanie przepisów Konstytucji RP (art. 2, 10, 30, 31, 32, 67) przy wydawaniu wyroku. Dodatkowo wniósł o przedstawienie pytania prawnego Trybunałowi Konstytucyjnemu co do zgodności ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. (w oparciu o którą została wydana decyzja) z Konstytucją oraz ratyfikowanymi umowami prawa międzynarodowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczony podniósł, że w jego ocenie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. narusza szereg podstawowych zasad konstytucyjnych, w tym zasadę ochrony praw nabytych, zasadę zaufania obywatela do państwa, zasadę proporcjonalności, zasadę równości wobec prawa, zasadę przyzwoitej legislacji i zaufania do prawa oraz działań władzy publicznej, zasadę niedyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym, a nadto zasadę sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji. Podniósł również, że stanowi ona bardzo poważne ograniczenie uprawnień emerytalnych zweryfikowanych funkcjonariuszy i następnie ponownie zatrudnionych, czym narusza art. 31 ust. 3 Konstytucji, a także jej art. 32, a nadto godzi w prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego. Przy tym wskazał, że ustawa ta jest sprzeczna nie tylko z normami konstytucyjnymi, ale również z przepisami prawa międzynarodowego, w tym z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 roku i Rezolucją Nr (...) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy. Podkreślił również, że wobec zastosowania znowelizowanych przepisów on i jego rodzina stali się ofiarami odwetu politycznego, a zaskarżona decyzja wprowadza zasadę odpowiedzialności zbiorowej przez obniżenie emerytur en bloc wszystkim funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa pełniącym służbę przed 1990 rokiem – niezależnie od ich roli i pełnionych funkcji. Stwierdził przy tym, że służbę w organach bezpieczeństwa PRL podjął i pełnił z pobudek patriotycznych z zamiarem zwalczania przestępczości godzącej w bezpieczeństwo państwa polskiego. W dalszej kolejności A. K. (1) wskazał, że przemnożenie każdego roku jego służby za lata 1983-1990 przez wskaźnik 0,7 % powoduje zrównanie tych okresów z okresami nieskładkowymi, co przesądza o bezprawnej ponownej kwalifikacji jego służby.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację, która legła u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w dniu 7 marca 2013 r. ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury obliczonej w wysokości 40 % podstawy wymiaru za 15 lat służby w policji, tj. o przywrócenie stanu sprzed wydania wspomnianej decyzji.

Wyrokiem z dnia 7 marca 2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 12 września 2006 roku, nr (...) Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ubezpieczony A. K. (1) nabył prawo do emerytury policyjnej na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 roku, nr 8, poz. 67 ze zm.).

Do wysługi lat obliczonej do celów emerytalnych uwzględniono okres:

- służby w Policji od 1 maja 1983 roku do 31 lipca 2006 roku w wymiarze 23 lat i 3 miesięcy,
- nieskładkowy przed służbą od 1 października 1977 roku do 31 marca 1982 roku w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy.

Emerytura z tytułu wysługi lat wyniosła 64,60 % podstawy jej wymiaru, tj. kwotę 3.112,44 zł i została podwyższona o 15 % podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą. Emerytura z tym podwyższeniem wyniosła kwotę 3.835,14 zł.

Decyzją z dnia 27 lutego 2009 roku organ rentowy dokonał waloryzacji przysługującej ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 marca 2009 roku. Wysokość zwaloryzowanej emerytury wyniosła 3.545,56 zł brutto.

Pismem z dnia 17 listopada 2009 roku „Informacja o przebiegu służby nr (...)2009 roku” Instytut Pamięci Narodowej – Komisja Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu przekazał organowi rentowemu informację, że A. K. (1) w okresie od dnia 1 maja 1983 roku do 31 lipca 1990 roku pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mówi art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 roku oraz treści tych dokumentów (Dz. U. 2007 roku, nr 63, poz. 425 z późn.).

W okresie od 1 maja 1983 roku do 30 listopada 1989 roku A. K. (1) pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w S. w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S. w (...) Służby Bezpieczeństwa jako inspektor na wolnym etacie starszego inspektora, przy czym w okresie od 1 października 1987 roku do 23 czerwca 1988 roku był jednocześnie nieetatowym słuchaczem Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L..

Natomiast w okresie od 1 grudnia 1989 roku do 31 lipca 1990 roku ubezpieczony pełnił służbę w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S. w (...) Służby Bezpieczeństwa jako inspektor.

Na wstępie swych rozważań Sąd Okręgowy podkreślił, że stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostawał między stronami bezsporny. Powód nie zaprzeczył bowiem poprawności wykazanego przebiegu co do okresów służby i jednostek, do których przynależał etatowo jako funkcjonariusz w służbie bezpieczeństwa w latach 1983-1990. Co więcej, to iż były to okresy służby w organach bezpieczeństwa państwa wynikało jednoznacznie z analizy akt personalnych ubezpieczonego będących w dyspozycji Instytutu Pamięci Narodowej. W ocenie Sądu wystarczającym dowodem potwierdzającym pełnienie przez A. K. (1) w okresie od dnia 1 maja 1983 roku do 31 lipca 1990 roku służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów były informacje z Instytutu Pamięci Narodowej z dnia 17 listopada 2009 roku i z dnia 16 sierpnia 2011 roku o przebiegu służby odwołującego się w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy, sporządzone na podstawie posiadanych przez IPN akt osobowych (akt personalnych funkcjonariusza) oraz informacja o przebiegu służby znajdująca się w aktach emerytalnych ubezpieczonego. Z dokumentów tych jednoznacznie wynika, że w okresie:

- od 1 maja 1983 roku do 30 listopada 1989 roku ubezpieczony pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w S. w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S. w (...) Służby Bezpieczeństwa jako inspektor na wolnym etacie starszego inspektora, przy czym w okresie od 1 października 1987 roku do 23 czerwca 1988 roku był jednocześnie nieetatowym słuchaczem Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L.,
- od 1 grudnia 1989 roku do 31 lipca 1990 roku ubezpieczony pełnił służbę w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S. w (...) Służby Bezpieczeństwa jako inspektor.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania tych dokumentów jako wiarygodnych środków dowodowych, jako że zamieszczone tam stwierdzenia znalazły oparcie w archiwalnej dokumentacji. Miał przy tym na uwadze, że w § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji,

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiad Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 239, poz. 2404) wprost wskazano, że środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej. Z kolei w art. 13a ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) wskazano, że na wniosek organu emerytalnego właściwego według niniejszej ustawy, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i, w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Zgodnie z art. 13a ust. 5, informacja powyższa jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, o których mowa w art. 12.

Natomiast spór sprowadzał się jedynie do interpretacji obowiązujących przepisów prawnych dotyczących zmiany wysokości świadczeń emerytalnych pewnym grupom ubezpieczonych.

W tym zakresie Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności zważył, że z dniem 16 marca 2009 roku weszła w życie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145), która wprowadziła do ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 67 ze zm.) przepis art. 15b, określający zasady obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Stosownie do treści art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 63, poz. 425 ze zm.) organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są:

- 1) Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego;
- 2) Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego;
- 3) Komitet do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego;
- 4) jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954 r.;
- 5) instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych;
- 6) Akademia Spraw Wewnętrznych;
- 7) Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza;

8) Zarząd Główny Służby Wewnętrznej jednostek wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki;

9) Informacja Wojskowa;

10) Wojskowa Służba Wewnętrzna;

11) Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego;

12) inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych;

W ust. 3 wskazano, że jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.

Stosownie do treści przepisu art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

1) 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990;

2) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4.

W ust. 2 wskazano, że przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio.

Przepis art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) jest przepisem szczególnym w porównaniu do art. 15 ww. ustawy, bowiem zmienia zasady liczenia emerytury policyjnej dla określonej grupy osób, określając odrębną zasadę liczenia wysokości emerytury dla takich funkcjonariuszy, którzy pełnili służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Art. 15 ust. 1 dotyczy funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed 2 stycznia 1999 r. i który nie pełnił służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Należy zwrócić uwagę, że art. 15 ust. 2 mówi o odpowiednim stosowaniu przepisów art. 14 i 15. Oznacza to, że nie zmieniono zasad liczenia emerytur policyjnych w innych przypadkach, tj. np.: doliczania do wysługi emerytalnej okresów przypadających po zwolnieniu ze służby, uwzględniania okresów składkowych i nieskładkowych poprzedzających służbę itd.

Mając na uwadze powyższe przepisy, Sąd I instancji uznał że wbrew temu co twierdzi odwołujący się, nie doszło w sprawie do niewłaściwego zastosowania przez organ rentowy art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), a wysokość emerytury A. K. (1) obliczono w sposób prawidłowy.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż poddana do oceny Sądu decyzja ma charakter techniczny, wykonawczy. Na organy rentowe, w tym na Biuro Emerytalno-Rentowe MSWiA, nałożono bowiem obowiązek wykonania nowych przepisów poprzez wydanie decyzji o ponownym ustaleniu wysokości świadczenia. Organ winien takową decyzję wydać stosując aktualne w dacie wydawania decyzji wskaźniki. Decyzja taka ma charakter przeliczeniowy, a jej skutkiem może być obniżenie wysokości świadczenia.

Z powyższego jasno wynika, iż powód, chcąc wzruszyć tego rodzaju decyzję winien wykazać, iż zastosowane przez organ rentowy wskaźniki były nieprawidłowe, że organ rentowy popełnił błąd rachunkowy, że nie wziął pod uwagę wszystkich okresów usługi lat.

W sprawie niniejszej ubezpieczony nie wykazał nieprawidłowości wydanej decyzji, komentował natomiast zasadność i słusność wydania regulacji, w oparciu o które, dokonano przeliczenia świadczenia. W swym stanowisku krytycznie odniósł się tak do motywów, którymi kierował się ustawodawca, jak i legalności przyjętych rozwiązań poprzez stwierdzenie, iż obniżając mu świadczenie naruszono szereg zasad konstytucyjnych i praw fundamentalnych, chronionych również przepisami aktów prawa międzynarodowego.

Komentując stanowisko A. K. (1) podkreślić należy, że tak długo, jak dana regulacja, nie zostanie podważona w ramach ustanowionych procedur i usunięta z obrotu prawnego, obowiązuje i nie jest zadaniem żadnego organu, w tym Sądu, ocena takiej regulacji pod kątem jej zasadności. Sąd może jedynie interpretować jej zapisy, precyzując zakres i stosowanie. Nie może jednak oceniać ustawodawcy oraz motywów, które legły u podstaw przygotowania określonej regulacji.

Przechodząc jednak do szczegółowej polemiki ze stanowiskiem powoda Sąd Okręgowy wskazał, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawała kwestia indywidualnych motywacji dobrowolnego wybierania służby w organach bezpieczeństwa Polski Ludowej. Z tytułu świadomego i dobrowolnego udziału w służbach bezpieczeństwa państwa o strukturze komunistyczno-totalitarnej, które zwalczały najbardziej podstawowe, prawa człowieka i wolności obywatelskie, wykluczone jest nabywanie lub utrzymanie przez osoby uczestniczące w tym systemie represji politycznych jedynie przywilejów zaopatrzeniowych z tytułu służby państwowej, która z natury i istoty jej pełnienia powinna służyć przestrzeganiu praw człowieka i narodu oraz podstawowych wolności i swobód obywatelskich, a nie zwalczaniu tych elementarnych wartości jednostek i narodów.

Mając na uwadze zarzuty A. K. (1) dotyczące niezgodności przepisu art. 15b z Konstytucją RP, podkreślenia wymaga że aktualnie konstytucyjność art. 15b ust. 1 policyjnej ustawy emerytalnej została już przesądzona przez Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. (K 6/09, OTK-A 2010/2/15) orzekł, że ten przepis jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. Na mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, co oznacza, że organy administracyjne jak i sądy zobowiązane są je stosować. Dlatego też wszelkie zarzuty, sformułowane w odwołaniu, a odnoszące się do naruszenia przepisów Konstytucji, nie mogą być uwzględnione.

Jedynie dla porządku wskazał, że w uzasadnieniu swojego stanowiska Trybunał Konstytucyjny odniósł się do tożsamyh zarzutów jakie prezentował powód w niniejszym postępowaniu (niezgodność z konstytucją przepisu art. 15b z uwagi na naruszenie zasady ochrony praw nabytych, zasady zaufania obywatela do państwa, zasady sprawiedliwości społecznej, nieusprawiedliwione wymierzenie zbiorowej kary wszystkim osobom, które były funkcjonariuszami organów bezpieczeństwa przed 1990 r., ograniczenie uprawnień emerytalnych zweryfikowanych funkcjonariuszy i następnie ponownie zatrudnionych, wpływ ponad 20 lat od odzyskania przez Polskę suwerenności).

Trybunał Konstytucyjny wskazał, że wpływu na ocenę konstytucyjności wprowadzonych uregulowań nie może mieć fakt pozytywnego zweryfikowania byłych funkcjonariuszy SB, a następnie ich zatrudnienie w nowych demokratycznych służbach po odzyskaniu suwerenności przez Polskę. Trybunał miał przy tym na uwadze fakt, że w 1990 r. suwerenne już państwo polskie potrzebowało nowych służb, które zapewniałyby mu bezpieczeństwo, a jednocześnie działały zgodnie ze standardami demokratycznego państwa prawnego. Z dwóch możliwych opcji: 1) budowy takich służb od podstaw, wyłącznie uwzględniając osoby niesłużące w SB, z perspektywą długiego okresu ich przygotowywania do pełnienia zadań albo 2) szybkiego powołania nowej policji ochrony państwa z koniecznym wówczas dominującym liczbowo udziałem byłych funkcjonariuszy rozwiązanej SB, ustawodawca wybrał opcję drugą. W związku z potrzebą szybkiego sformowania nowych służb postępowanie weryfikacyjne było przy tym szybkie i uproszczone. Mając na uwadze powyższe Trybunał wskazał, że nie można traktować decyzji komisji kwalifikacyjnych

o tym, że były funkcjonariusz może być "przydatny" w nowej służbie, jak państwowego świadectwa moralności za okres służby w SB, ani tym bardziej nie można traktować tych opinii jako równoznacznych z orzeczeniem sądowym o niewinności.

Odnosząc się do zarzutów, że kwestionowane przepisy stanowią formę nieuzasadnionych i niesprawiedliwych represji w stosunku do zweryfikowanych, a następnie zatrudnionych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, gdyż drastycznie obniżają wymiar podstawy emerytury byłym funkcjonariuszom tych organów z 2,6% do 0,7%, co jest równoznaczne z zakwalifikowaniem okresu służby w organach bezpieczeństwa państwa przed rokiem 1990 jako okresu nieskładkowego, Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, że obniżenie świadczeń emerytalnych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej znajduje podstawę aksjologiczną w preambule Konstytucji oraz licznych aktach prawa międzynarodowego. Podkreślił przy tym, że ustawa z 23 stycznia 2009 r. jest wyrazem jednoznacznie negatywnej oceny reżimu komunistycznego, który nie mógłby funkcjonować w Polsce w latach 1944-1989 bez stojących na jego straży organów bezpieczeństwa. Funkcjonariusze organów bezpieczeństwa Polski Ludowej nie mogą więc oczekiwać, że po upadku reżimu komunistycznego ich działalność pozostanie prawnie indyferentna.

W dalszej kolejności Trybunał podkreślił, że upływ czasu od odzyskania suwerenności przez państwo polskie w 1989 r., jakkolwiek nie bez znaczenia, nie może być decydującym kryterium oceny konstytucyjności przyjmowanych przez ustawodawcę regulacji rozliczeniowych. W Konstytucji nie ma przepisu, który ustanawiałby zakaz stanowienia takich regulacji. Konstytucja nie określa granic czasowych dokonania rozliczeń z przeszłością rządów komunistycznych. Nie należy zatem do kompetencji Trybunału zajmowanie stanowiska, czy i jakie oraz w jakim czasie ustawy dotyczące rozliczeń, prawodawca wolnej Polski może wprowadzić. Ograniczenia ustawodawcy narzucają zasady demokratycznego państwa prawnego. To, jak dużo czasu upłynęło od upadku reżimu komunistycznego do przyjęcia konkretnej ustawy, zależy od istnienia w konkretnej kadencji parlamentarnej układu sił zdolnego do jej uchwalenia. Stąd, jak pokazuje przykład Polski, innych państw naszego regionu Europy czy niektórych państw Ameryki Południowej, może upłynąć wiele lat od przywrócenia lub ustanowienia demokracji, zanim przyjęta zostanie ustawa regulująca określony aspekt odpowiedzialności za systemowe nadużycia władzy.

Przechodząc do rozpatrzenia zarzutu nadmiernej ingerencji w prawo do zabezpieczenia społecznego, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że ustawodawca, stanowiąc ustawę z 23 stycznia 2009 r., nie naruszył istoty prawa do zabezpieczenia społecznego. Podkreślił przy tym, że chociaż obniżenie świadczeń emerytalnych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej jest znaczne, to jednak mieści się ono w ramach swobody ustawodawcy wyznaczonej Konstytucją. Do naruszenia prawa do zabezpieczenia społecznego funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej zdaniem Trybunału doszłoby w szczególności, gdyby ustawodawca odebrał im prawa emerytalne albo obniżył je do wysokości poniżej minimum socjalnego. Tymczasem obniżając świadczenia emerytalne wskazanym grupom, ustawodawca jednocześnie nie tylko zagwarantował, że świadczenie emerytalne nie może być niższe od kwoty najniższej emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych (art. 18 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy oraz art. 18 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych), ale zapewnił, że przeciętna wysokość emerytury przysługująca obu tym grupom na podstawie nowych przepisów pozostaje w dalszym ciągu istotnie wyższa niż średnia emerytura wypłacana w ramach powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych.

Trybunał Konstytucyjny uznał również za nietrafny zarzut, że kwestionowane przepisy naruszają zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, gdyż umożliwiły wycofanie się państwa polskiego z obietnicy pełnego, uzasadnionego i sprawiedliwego zabezpieczenia emerytalnego funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, którzy przed 1990 r. pełnili służbę w tych strukturach. Wskazał, że zatrudnienie byłych funkcjonariuszy SB, którzy uzyskali pozytywną opinię w postępowaniu kwalifikacyjnym w 1990 r. w nowych służbach nie oznaczało - i nie mogło oznaczać - kontynuacji tej samej służby. Zatrudnienie tych byłych funkcjonariuszy SB nie było zatem równoznaczne z zapewnieniem im świadczeń emerytalnych za okres służby w latach 1944-1990 na takim samym poziomie jak za okres służby po roku 1990. Trybunał wskazał przy tym, że z konstytucyjnej zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa nie wynika, że każdy, bez względu na cechujące

go właściwości, może zakładać, że unormowanie jego praw socjalnych nie ulegnie nigdy w przyszłości zmianie na jego niekorzyść. Ustawodawca - ustanawiając kwestionowane przez wnioskodawcę przepisy - pozostał w zgodzie z systemem ocen wynikających z Konstytucji, w szczególności z tym fragmentem jej preambuły, który przypomina "o gorzkich doświadczeniach z czasów, gdy podstawowe wolności i prawa człowieka były w naszej Ojczyźnie łamane". Ustawodawca był zatem upoważniony - mimo upływu ponad 19 lat od zmiany ustrojowej - do wprowadzenia regulacji obniżających - w racjonalnie miarkowany sposób - świadczenia emerytalne za okres służby w tajnej policji politycznej na rzecz ustanowienia i podtrzymywania poprzedniego reżimu, który nie był ani demokratyczny, ani oparty na rządach prawa, a którego podstawowym narzędziem panowania była właśnie tajna policja polityczna.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zasady ochrony praw nabytych Trybunał na wstępie wskazał, że zasada ochrony praw nabytych zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zasada ta zapewnia ochronę praw podmiotowych - zarówno publicznych, jak i prywatnych, a także maksymalnie ukształtowanych ekspektatyw tych praw, a więc sytuacji prawnych, w których zostały spełnione wszystkie zasadnicze przesłanki ustawowe nabycia określonych praw podmiotowych określone przez prawo. Ochrona praw nabytych nie oznacza przy tym nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych. Trybunał Konstytucyjny podkreślił nadto, że odstąpienie od zasady ochrony praw nabytych jest dopuszczalne, jeżeli przemawiają za tym inne zasady, normy lub wartości konstytucyjne. Zasada ochrony praw nabytych nie ma zastosowania do praw nabytych niesłusznie lub niegodziwie, a także praw niemających oparcia w założeniach obowiązującego w dacie orzekania porządku konstytucyjnego. Mając na uwadze powyższe, Trybunał wskazał że ustanawiając kwestionowane przepisy ustawodawca dał wyraz negatywnej ocenie działalności Wojskowej Rady oraz organów bezpieczeństwa państwa komunistycznego, o czym świadczy przebieg prac legislacyjnych oraz treść preambuły ustawy z 23 stycznia 2009 r. W preambule tej ustawodawca stanowi, że kierował się "zasadą sprawiedliwości społecznej wykluczającą tolerowanie i nagradzanie bezprawia". Podstawy aksjologiczne takiej oceny znajdują się w preambule do Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny odniósł się również do kwestii ewentualnego naruszenia przez ustawodawcę zasady sprawiedliwości społecznej polegającego na zastosowaniu przez ustawodawcę odpowiedzialności zbiorowej i domniemania winy członków Wojskowej Rady oraz funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa oraz na nieuzasadnionej i nieusprawiedliwionej represji wobec zweryfikowanych i następnie zatrudnionych funkcjonariuszy tych organów. W tym zakresie skład orzekający w omawianej sprawie podzielił pogląd Trybunału Konstytucyjnego wyrażony w orzeczeniu z 15 lutego 1994 r., sygn. K 15/93, że "współpraca z organami represji nastawionymi na zwalczanie polskich ruchów niepodległościowych musi być oceniona negatywnie i to bez względu na to o jakie stanowiska i jaki charakter zatrudnienia w tych organach chodzi. Dotyczy to zarówno aparatu represji państw obcych, jak i komunistycznego aparatu represji w Polsce. Samo więc kryterium wyłączenia z grona osób, którym należą się szczególne uprawnienia, tych którzy współpracowali z aparatem represji nastawionym na zwalczanie ruchów niepodległościowych należy uznać za trafne i nienaruszające zasady sprawiedliwości". W świetle powyższego zdaniem Trybunału ustawodawca, biorąc pod uwagę konstytucyjną zasadę sprawiedliwości społecznej, wobec jednoznacznie negatywnej oceny roli organów bezpieczeństwa państwa w dziejach Polski w latach 1944-1990 i związanej z tym takiej oceny wstąpienia do służby emerytowanych funkcjonariuszy oraz tożsamej oceny nielegalnej Wojskowej Rady i związanej z tym oceny udziału w utworzeniu oraz w funkcjonowaniu tej instytucji grupy generałów i pułkowników Sił Zbrojnych PRL mógł podjąć decyzję o obniżeniu, w przyjętym zakresie, świadczeń emerytalnych tak określonych grup funkcjonariuszy oraz żołnierzy. Ustawodawca w dalszym ciągu, również pod rządami kwestionowanych przepisów, zapewnia emerytowanym funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa Polski Ludowej odpowiednie, uzasadnione i sprawiedliwe zabezpieczenie społeczne za okres ich służby przed 1990 r. Trybunał podkreślił przy tym, że uprzywilejowane prawa emerytalne nabyte przez adresatów kwestionowanych przepisów zostały nabyte niegodziwie. Nie można bowiem uznać celów i metod działania Wojskowej Rady oraz organów bezpieczeństwa Polski Ludowej za godziwe. Trybunał stwierdził, że służba w instytucjach i organach państwa, które systemowo naruszały przyrodzone prawa człowieka i rządy prawa nie może w demokratycznym państwie prawnym uzasadniać roszczeń do utrzymania przywilejów uzyskanych przed upadkiem dyktatorskich reżimów. Trybunał stwierdził także: uwzględniając fakt znacznie niższych wypracowanych w okresie Polski Ludowej emerytur wypłacanych w systemie powszechnym

i dążąc do zbliżenia do nich znacznie wyższych, nabytych w sposób niegodziwy uprzywilejowanych emerytur wypłacanych adresatom kwestionowanych przepisów za okres służby w organach bezpieczeństwa Polski Ludowej albo od ukonstytuowania się Wojskowej Rady, ustawodawca uczynił ponadto sprawiedliwie. Mając na uwadze powyższe Trybunał Konstytucyjny przyjął, że kwestionowane przepisy są zgodne z wyrażonymi w art. 2 Konstytucji zasadami ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, ochrony praw nabytych oraz sprawiedliwości społecznej.

Trybunał Konstytucyjny nie dopatrywał się również naruszenia przez ustawodawcę zasady równości i zakazu dyskryminacji. Odnosząc się do zarzutu, że ustawodawca w identyczny sposób potraktował wszystkich funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, niezależnie od tego, czy zostali oni pozytywnie ocenieni w postępowaniu kwalifikacyjnym, czy też nie poddali się temu postępowaniu albo zostali ocenieni negatywnie, także tych, którzy przeszli na emeryturę przed rokiem 1990 i po 1990 r. Trybunał wskazał, że zarówno postępowanie przed komisją, jak również jego finalny efekt w postaci opinii, należy traktować instrumentalnie, tylko w kategoriach poświadczenia przydatności do służby w organach III RP i spełnienia wymagań obowiązującej wówczas ustawy. Prawnego waloru opinii nie można natomiast rozciągać na zdarzenia nie związane z ówczesnymi procedurami kwalifikacyjnymi i naborem do nowo tworzonej instytucji państwowych. Celem postępowania kwalifikacyjnego nie było wystawianie świadectw moralności funkcjonariuszom SB, lecz stworzenie nowej policji bezpieczeństwa, co nie jest przedmiotem kontroli w tej sprawie. Dalej Trybunał podkreślił, że zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego - z zasady równości, wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji, wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relevantną) powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących jak i faworyzujących. Oceniając regulację prawną z punktu widzenia zasady równości, należy zatem w pierwszej kolejności rozważyć, czy można wskazać wspólną cechę istotną uzasadniającą równe traktowanie podmiotów prawa. Wspólną cechą wszystkich funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, którą przyjął ustawodawca, stanowiąc ustawę z 23 stycznia 2009 r., jest ich służba w określonych w tej ustawie organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Ta cecha różni istotnie tych funkcjonariuszy od pozostałych funkcjonariuszy służb mundurowych przed 1990 r. Cechę tę Trybunał Konstytucyjny uznał za istotną (relevantną), gdyż znajduje podstawę w zasadzie sprawiedliwości społecznej i preambule Konstytucji. W ocenie Trybunału nie przeczy temu przeprowadzone w 1990 r. postępowanie kwalifikacyjne byłych funkcjonariuszy SB w związku z przyjętą koncepcją i trybem utworzenia nowych służb, ponieważ jej rezultaty nie wymazują samego faktu dobrowolnego wstąpienia do SB - tajnej policji politycznej Polski Ludowej.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez art. 15b zasady podziału władzy (art. 10), polegającego na wymierzeniu zbiorowej kary wszystkim byłym funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, Trybunał wskazał, że z konstytucyjnej zasady podziału władzy wynika, że ustrój Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na podziale i równowadze władzy ustawodawczej, władzy wykonawczej i władzy sądowniczej (art. 10 ust. 1 Konstytucji). Władzę ustawodawczą sprawują Sejm i Senat, władzę wykonawczą Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Rada Ministrów, a władzę sądowniczą sądy i trybunały (art. 10 ust. 2 Konstytucji). Podział władzy oznacza m.in., że każdej z trzech władz powinny przypadać kompetencje materialnie odpowiadające ich istocie, a co więcej - każda z trzech władz powinna zachowywać pewne minimum kompetencyjne stanowiące o zachowaniu tej istoty (zob. orzeczenie z 21 listopada 1994 r., sygn. K 6/94, OTK w 1994 r., cz. II, poz. 39). Kształtując kompetencje poszczególnych organów państwowych, ustawodawca nie może naruszyć "istotnego zakresu" danej władzy (zob. orzeczenie z 22 listopada 1995 r., sygn. K 19/95, OTK w 1995 r., cz. II, poz. 35). Zakaz ingerencji w istotę danej władzy wyznacza nie tylko zasady kształtowania zakresu kompetencji organów państwowych w ustawodawstwie, ale również sposób korzystania z kompetencji przyznanych poszczególnym organom państwowym. Z kolei równowaga władz zakłada, że system organów państwowych powinien zawierać wewnętrzne mechanizmy zapobiegające koncentracji i nadużyciom władzy państwowej (zob. wyrok z 14 kwietnia 1999 r., sygn. K 8/99, OTK ZU nr 3/1999, poz. 41). Mając na uwadze powyższe Trybunał stwierdził, że ustawodawca, stanowiąc kwestionowane przepisy, nie przekroczył kompetencji przypisanych władzy ustawodawczej w Konstytucji. Kwestionowane przepisy nie przewidują wymierzania zbiorowej

kary członkom Wojskowej Rady oraz funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, a jedynie obniżenie im uprzywilejowanych świadczeń emerytalnych do poziomu średniej emerytury powszechnej.

Nieuzasadniony w ocenie Trybunału Konstytucyjnego był również zarzut, że normy zakodowane w kwestionowanych przepisach nie mają charakteru generalnego i abstrakcyjnego. Trybunał Konstytucyjny, zgodnie z ustaleniami teoretyków prawa, przyjął, że o tym, czy dana norma jest generalna, czy indywidualna, decyduje sposób oznaczenia adresata tej normy. Z normą generalną mamy do czynienia wtedy, gdy oznaczenie to następuje przez wskazanie cech rodzajowych adresata. Przy czym adresat o cechach rodzajowych może być faktycznie tylko jeden albo wielu. Z kolei normą abstrakcyjną jest taka norma, która reguluje zachowania w zasadzie powtarzalne w określonych okolicznościach wskazanych generalnie (zob. Z. Ziemiński, Logika praktyczna, Warszawa 1999, s. 106-107 oraz orzeczenia TK: postanowienie z 6 grudnia 1994 r., sygn. U 5/94, OTK ZU w 1994, część II, poz. 41; orzeczenie z 15 lipca 1996 r., sygn. U 3/96, OTK ZU nr 4/1996, poz. 31; postanowienie z 14 grudnia 1999 r., sygn. U 7/99, OTK ZU nr 7/1999, poz. 170; wyrok z 22 września 2006 r., sygn. U 4/06, OTK ZU nr 8/A/2006, poz. 109). Kwestionowane przepisy art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy mogą posłużyć do rekonstrukcji norm adresowanych do podmiotów wskazanych generalnie - funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej i jednocześnie wyznaczają zachowania powtarzalne - obliczanie i wypłacanie świadczeń emerytalnych.

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy jako chybione uznał również zarzuty A. K. (1) zmierzające do wykazania sprzeczności przepisów ustawy zmieniającej z dnia 23 stycznia 2009 r. z przepisami Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w R. w dniu 4 listopada 1950 r. ratyfikowanej przez Polskę w dniu 19 stycznia 1993 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) a mianowicie jej art. 6 - prawo do rzetelnego procesu, art. 7 - zakaz karania bez podstawy prawnej i art. 14 - zakaz dyskryminacji z przyczyn, o których będzie mowa poniżej. Sąd zwrócił uwagę, że skarżący miał prawo odwołać się od decyzji ponownie ustalającej wysokość jego emerytury do niezawisłego i bezstronnego sądu i z tego prawa skorzystał a sprawa była rozpoznana w postępowaniu jawnym, i w jej toku badana była zgodność tej decyzji z obowiązującym prawem. Zaskarżona decyzja nie została wydana w trybie postępowania karnego, gdyż przepis art. 15b ustawy nie stanowi o odpowiedzialności karnej, lecz reguluje zasady ustalania wysokości emerytur dla funkcjonariuszy Policji, którzy pełnili służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Natomiast w odniesieniu do zarzutu dyskryminacji, to w tej kwestii wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w sprawie K 6/09 odnosząc się do zgodności art. 15b ust. 1 z art. 32 Konstytucji. Jedynie dla porządku zauważyć trzeba, że art. 14 tej konwencji wyraża zasadę niedyskryminacji i stanowi, że korzystanie z praw i wolności wymienionych w niniejszej konwencji powinno być zapewnione bez dyskryminacji wynikającej z takich powodów, jak płeć, rasa, kolor skóry, język, religia, przekonania polityczne i inne, pochodzenie narodowe lub społeczne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie bądź z jakichkolwiek innych przyczyn. Wspólną cechą wszystkich funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, którą przyjął ustawodawca stanowiąc ustawę z 23 stycznia 2009 r., jest ich służba w określonych w tej ustawie organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Ta cecha różni istotnie tych funkcjonariuszy od pozostałych funkcjonariuszy służb mundurowych pełniących służbę przed 1990 r. Cechę tę Trybunał Konstytucyjny, w wyżej powołanym wyroku w sprawie K 6/2009 uznał za istotną (relewantną), gdyż, jak wskazał, znajduje to podstawę w zasadzie sprawiedliwości społecznej i preambule Konstytucji.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób też przyjąć, że przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. są sprzeczne z zawartą w preambule Konwencji zasadą rządów prawa oraz ochroną praw nabytych. Ten zapis nie może być interpretowany jako dający tytuł do emerytury określonej wysokości. Tak orzekł m.in. Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z 28 kwietnia 2009 r. w sprawie Rasmussen przeciwko Polsce (skarga nr (...)) uznając, że pozbawienie w wyniku prawomocnego orzeczenia o kłamstwie lustracyjnym skarżącej statusu sędziego w stanie spoczynku i związanego z tym uprzywilejowanego uposażenia emerytalnego, nie stanowiło ingerencji w jej prawo do ochrony własności określone w art. 1 (...) Konwencji. Stwierdzając podobieństwo rozstrzyganej sprawy do spraw ze skarg przeciwko Polsce z lat 1995-1997 osób, które na podstawie ustawy pozbawione zostały statusu kombatantra i utraciły związane z tym uprawnienia do świadczeń społecznych z powodu współpracy z komunistycznymi służbami bezpieczeństwa, Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził, że art. 1 protokołu nr (...) do Konwencji "nie może być interpretowany jako dający tytuł do emerytury określonej wysokości. Trybunał zauważa, że skarżący (w sprawach

ustawy kombatanckiej) zachowali prawo do zwykłej emerytury według powszechnego systemu emerytalnego. (...). Trybunał stwierdza, że (podobnie jak skarżący wcześniej ustawę kombatancką), skarżąca utraciła status sędziego w stanie spoczynku i związane z tym specjalne świadczenie emerytalne i że było to rezultatem złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego. Sposób ingerencji w uprawnienia emerytalne skarżącej nie jest jednak sprzeczny z prawami własnościowymi skarżącej chronionymi przez art. 1 Protokołu nr (...) do Konwencji (§ 75)". Tym samym obniżenie uprzywilejowanego świadczenia skarżącego nie narusza zasady ochrony własności.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że kwestie interpretacyjne art. 15b, rozstrzygnięte zostały przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r. (sygn. akt II UZP 2/11, Lex nr 707999), w której Sąd Najwyższy stwierdził, iż "Za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia."

W tym kontekście Sąd I instancji wskazał, że literalne brzmienie przepisu art. 15b ust. 1 pkt 1 wskazuje wprost, iż ustawodawca odstąpił tu od przyjętej w art. 15 ust. 1 zasady liczenia podstawy wymiaru emerytury i nakazał, w przypadku funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa (wprost wymieniona grupa podmiotów, niewątpliwie węższa od kręgu podmiotów, którego dotyczy art. 15 - wszyscy funkcjonariusze) liczyć: 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 i dopiero w dalszej kolejności odpowiednio zastosować dyspozycję art. 15 (a więc np: do podwyższeń). Podkreślił przy tym, iż w pkt 1 ust. 1 art. 15b nie zawarto żadnego ograniczenia zastosowania mnożnika 0,7%. Zarówno zastosowana technika legislacyjna, nie tożsame kręgi adresatów normy (w art. 15b węższy krąg ograniczony do funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa), użyte sformułowania "za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990" jak i umiejscowienie przepisu art. 15b (po art. 15) świadczy o tym, iż jest to przepis szczególny w stosunku do art. 15 ust. 1, a co za tym idzie nie może być mowy o ograniczeniu zastosowania mnożnika 0,7% do okresów służby następujących po 15 latach.

Nadto zważyć należy, że ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. przyznaje wszystkim grupom objętych jej stosowaniem funkcjonariuszy, prawo do uzyskania świadczenia emerytalnego po 15 latach służby. Stąd nie będzie wyjątkiem "przechodzenie" na emeryturę z chwilą uzyskania odpowiedniej wysługi lat (15). Wskazuje to, iż intencją ustawodawcy, nie mogło być ograniczenie stosowania dyspozycji art. 15b ust. 1 pkt 1 jedynie do służby przypadającej po upływie 15 lat pracy (założenie racjonalnego ustawodawcy). Przyjęcie takiego założenia w prosty sposób mogłoby bowiem doprowadzić, wbrew użytemu sformułowaniu "za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990", do braku możliwości zastosowania dyspozycji ustawy do dużej grupy funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa lub zastosowania mnożnika 0,7% jedynie do krótkiego okresu "pracy" przypadającego po upływie 15 lat służby.

Wynikająca z preambuły ustawy zmieniającej intencja ustawodawcy w oczywisty sposób była odmienna. Ponadto, zgodnie z ogólną regułą interpretacyjną, nakazującą takim samym sformułowaniom nadawać taki sam sens a innym różny, należy podkreślić, iż art. 15 ust. 1 pkt 1 stanowi, że emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o 2,6 % podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby. Tak więc należy uznać, że w art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawodawca nie miał na myśli każdego dalszego (po 15 latach) roku służby lecz każdy rok służby (wszystkie lata) przypadający w latach 1944-1990, w tym te lata, które przypadają przed osiągnięciem 15 letniego stażu, co wyklucza możliwość przyznania odwołującemu prawa do 40% podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby.

Sąd zwrócił przy tym uwagę, że z ustaleń stanu faktycznego wynikało, iż przynajmniej przez część spornego okresu ubezpieczony jednocześnie pozostawał w służbie jako funkcjonariusz aparatu bezpieczeństwa oraz był słuchaczem Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L.. Z informacji udzielonej przez IPN, wynikało bowiem jednoznacznie, że od dnia 1 maja 1983 r. do 30 listopada 1989 r. ubezpieczony pełnił służbę w (...) w S. w (...) Służby Bezpieczeństwa jako inspektor na wolnym etacie starszego inspektora. Jednocześnie w okresie od 1.10.1987 r. do 23.06.1988 r. ubezpieczony był słuchaczem Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L.. W ocenie Sądu, okoliczność, że ubezpieczony był słuchaczem wspomnianego Studium nie wyklucza możliwości jednoczesnego uznania, że w tym czasie ubezpieczony równocześnie pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej z 2006 r. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że nowe regulacje ustawowe (art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) nie pozwalają na analizę przebiegu służby danego funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa pod kątem rodzaju wykonywanych przez niego czynności, zadań, zaangażowania w służbie czy też pełnionej funkcji, lecz dla wywołania skutku w postaci obniżenia wysokości emerytury policyjnej wskazują wyłącznie na stwierdzenie faktu pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej z 2006 r. Stąd też ustalenie, iż ubezpieczony od dnia 1 maja 1983 r. pełnił służbę w (...) w S. w (...) Służby Bezpieczeństwa, a zatem w jednostce terenowej Służb Bezpieczeństwa, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy daje podstawy do oceny tego okresu pod kątem spełniania przesłanek z art. 15b ustawy z dnia 18.02.1994 r.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do wzruszenia wydanej w sprawie decyzji.

Apelację od tego wyroku wniósł ubezpieczony.

Wyrokowi zarzucił naruszenie prawa do emerytury policyjnej nabytej z dnia 31 lipca 2006r. zgodnie z ustawą o Policji z 1994r., uznanie prawa do 40% emerytury po 15 latach służby oraz represyjny charakter ustawy z 2009r., bezpośrednie zastosowanie przepisów konstytucji RP (art. 2,10,30,31,32,67) przy wydaniu wyroku.

Wniósł o uchylenie wyroku i uznanie decyzji nr KRM(...)z dnia 3 grudnia 2009r. Dyrektora Zakładu Emerytalno Rentowego MSWiA w W. za niezgodne z prawem i jej uchylenie.

W uzasadnieniu apelujący zaprezentował stanowisko tożsame do stanowiska prezentowanego w uzasadnieniu odwołania oraz w trakcie procesu.

W szczególności ubezpieczony podniósł, że w jego ocenie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. narusza szereg podstawowych zasad konstytucyjnych, w tym zasadę ochrony praw nabytych, zasadę zaufania obywatela do państwa, zasadę proporcjonalności, zasadę równości wobec prawa, zasadę przyzwoitej legislacji i zaufania do prawa oraz działań władzy publicznej, zasadę niedyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym, a nadto zasadę sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji. Podniósł również, że stanowi ona bardzo poważne ograniczenie uprawnień emerytalnych zweryfikowanych funkcjonariuszy i następnie ponownie zatrudnionych, czym narusza art. 31 ust. 3 Konstytucji, a także jej art. 32, a nadto godzi w prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego. Przy tym wskazał, że ustawa ta jest sprzeczna nie tylko z normami konstytucyjnymi, ale również z przepisami prawa międzynarodowego, w tym z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 roku i Rezolucją Nr (...) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy. Podkreślił również, że wobec zastosowania znowelizowanych przepisów on i jego rodzina stali się ofiarami odwetu politycznego, a zaskarżona decyzja wprowadza zasadę odpowiedzialności zbiorowej przez obniżenie emerytur en bloc wszystkim funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa pełniącym służbę przed 1990 rokiem – niezależnie od ich roli i pełnionych funkcji. Stwierdził przy tym, że służbę w organach bezpieczeństwa PRL podjął i pełnił z pobudek patriotycznych z zamiarem zwalczania przestępczości godzącej w bezpieczeństwo państwa polskiego.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasłużyła na uwzględnienie, ponieważ nie zawierała żadnych argumentów, które mogłyby podważyć prawidłowe ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji. W ocenie Sądu Apelacyjnego, w toku przeprowadzonego postępowania Sąd Okręgowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Sąd Odwoławczy akceptuje, więc w całości ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, co do zaskarżonej przez ubezpieczonego decyzji, traktując je jak własne i nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania.

W szczególności na pełną aprobatę zasługuje konstatacja sądu, że skoro okres służby pełnionej przez odwołującego był okresem służby w organach wymienionych w katalogu organów wymienionych w art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych), to zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, nie zaś nieprawidłowa i krzywdząca jak twierdzi w apelacji A. K. (2).

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na okoliczność pełnienia przez odwołującego się służby w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S. w (...)Służby Bezpieczeństwa jako inspektor na wolnym etacie starszego inspektora, przy czym w okresie od 1 października 1987 roku do 23 czerwca 1988 roku był jednocześnie nietatowym słuchaczem Studium (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L..

Natomiast w okresie od 1 grudnia 1989 roku do 31 lipca 1990 roku ubezpieczony pełnił służbę w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S. w (...)Służby Bezpieczeństwa jako inspektor.

Sąd Okręgowy przeprowadził samodzielną ocenę prawną tego stanu faktycznego w oparciu o art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r., bowiem zaskarżona decyzja oparta została na art. 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), który ma zastosowanie do osób, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów. Zarzut apelacyjny dotyczący niezgodnego z prawem zaliczenia służby do służby w organach bezpieczeństwa państwa jest ewidentnie sprzeczny ze wskazanymi przepisami prawa traktującymi o takiej służbie w latach 1944 – 1990. Ustawa z 18 października 2006 r. w art. 2 ust. 1 kolejno wymienia organy bezpieczeństwa państwa poczynając od roku 1944. W powołanym artykule w pkt 5 wskazane są instytucje centralne służby bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych Komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. Sprawy ochrony ustroju ludowo – demokratycznego ustalonego w Konstytucji PRL i interesów Państwa przed wrogą działalnością szpiegowską i terrorystyczną zostały włączone w zakres kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych na mocy ustawy z dnia 13 listopada 1956 r. o zmianie organizacji naczelných organów administracyjnych publicznej w zakresie bezpieczeństwa państwa (Dz. U. Nr 54 poz. 241) po uprzedniej likwidacji Komitetu ds. Bezpieczeństwa Państwa (organ bezpieczeństwa państwa zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy). Sąd Apelacyjny podziela też ustalenie Sądu Okręgowego, że obowiązujące przepisy prawa nie wykluczają uznania, że w tym czasie ubezpieczony równocześnie pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej z 2006 r. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że nowe regulacje ustawowe (art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) nie pozwalają na analizę przebiegu służby danego funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa pod kątem rodzaju wykonywanych przez niego czynności, zadań, zaangażowania w służbie czy też pełnionej funkcji, lecz dla wywołania skutku w postaci obniżenia wysokości emerytury policyjnej wskazują wyłącznie na stwierdzenie faktu pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej z 2006 r. Stąd też ustalenie, iż ubezpieczony od dnia 1 maja 1983 r. pełnił służbę w KWMO w S. w (...) Służby Bezpieczeństwa, a zatem w jednostce terenowej Służb Bezpieczeństwa, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy daje podstawy do oceny tego okresu pod kątem spełniania przesłanek z art. 15b ustawy z dnia 18.02.1994 r.

Ustalona służba skarżącego należała zatem zakwalifikować jako "służbę w instytucjach centralnych Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległych im jednostkach terenowych w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych (art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów).

Zgodne z prawem jest ustalenie Sądu Okręgowego, iż odwołujący w wyżej wskazanym okresie był funkcjonariuszem odbywającym służbę w organie bezpieczeństwa państwa. W konsekwencji co do tego okresu ma do niego zastosowanie art. 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...). Dotyczy on wszystkich funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa niezależnie od jednostki tej służby, stanowiska czy konkretnych zadań.

Regulacja zawarta w tym przepisie została uznana przez Trybunał Konstytucyjny za zgodną z Konstytucją RP – art. 2 – zasada państwa demokratycznego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, art. 10 - zasada podziału władzy, art. 30 – poszanowania godności człowieka jako źródła wolności i praw, art. 32 – zasada równości wobec prawa i zakaz dyskryminacji, art. 67 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 – zasada własności w odniesieniu do praw nabytych. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Sąd Okręgowy powołując się na wyrok Trybunału, zastosował się do wymogu konstytucyjnego bezwzględnego stosowania w praktyce orzeczniczej wyroków Trybunału i niedopuszczalności ich weryfikacji. Konstytucja RP zawiera w swoich zapisach wszelkie zasady Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności. Zatem zgodnie z jej art. 90 ust. 1 nie zachodzi podstawa do oceny zgodności przepisu prawnego z zasadami ujętymi w Konwencji po uprzednim zbadaniu zgodności tego przepisu z zasadami polskiej Konstytucji.

Odnosząc się do zarzuty apelującego, co do nie przyznania mu 40 % emerytury po 15 latach pracy, w ocenie Sądu Apelacyjnego przede wszystkim, należy wskazać, że przepis art. 15b o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji /.../ jest przepisem szczególnym w porównaniu do art. 15 w/w ustawy, zmienia zasady liczenia emerytury policyjnej dla określonej grupy osób. Treść art. 15b ust. 1 odnosi się do okresów służby w określonym charakterze, która w innej sytuacji (gdyby nie była to służba w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990) stanowiłaby 40% podstawy wymiaru za 15 lat służby (przeciętnie 2,6% za każdy rok) i po 2,6 % podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby. Należy zwrócić uwagę, że ust. 2 tego przepisu mówi o odpowiednim stosowaniu przepisów art. 14 i 15. Oznacza to, że nie zmieniono zasad liczenia emerytur policyjnych w innych przypadkach, tj. np.: doliczania do wysługi emerytalnej okresów przypadających po zwolnieniu ze służby, uwzględniania okresów składkowych i nieskładkowych poprzedzających służbę itd. Dyspozycja art. 15 nie może być bowiem sprowadzona do ustalenia wysokości emerytury jako odpowiadającej 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby, a norma zawarta w art. 15b ust. 2 przewidująca odpowiednie stosowanie przepisów art. 14 i 15 nie może być sprowadzona do prostej konkluzji, iż również w przypadku funkcjonariuszy, którzy pełnili służbę w organach bezpieczeństwa państwa, zastosowanie znajdzie gwarancja ustanowiona w ust. 1 art. 15 (emerytura będzie wynosiła 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby). Przeciwno przyjęciu takiej interpretacji przemawia kilka argumentów. Po pierwsze literalne brzmienie przepisu art. 15b ust. 1 pkt. 1 wskazuje wprost, iż ustawodawca odstąpił tu od przyjętej w art. 15 ust. 1 zasady liczenia podstawy wymiaru emerytury i nakazał w przypadku funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa (wprost wymieniona grupa podmiotów, niewątpliwie węższa od kręgu podmiotów, którego dotyczy art. 15 - wszyscy funkcjonariusze) liczyć: 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 i dopiero w dalszej kolejności odpowiednio zastosować dyspozycję art. 15 (a więc np.: do podwyższeń). Podkreślić przy tym należy, iż w pkt. 1 ust. 1 art. 15 b nie zawarto żadnego ograniczenia zastosowania mnożnika 0,7 %. Zarówno zastosowana technika legislacyjna, nie tożsame kręgi adresatów normy (w art. 15b węższy krąg ograniczony do funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa), użyte sformułowania („za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990”) jak i umiejscowienie przepisu art. 15b (po art. 15) świadczy o tym, iż jest to przepis szczególny w stosunku do art. 15 ust. 1, a co za tym idzie nie może być mowy o ograniczeniu zastosowania mnożnika 0,7 % do okresów służby następujących po 15 latach. Dodatkowo podkreślić należy, iż ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. przyznaje wszystkim grupom objętych jej stosowaniem funkcjonariuszy prawo do uzyskania świadczenia emerytalnego po 15 latach służby. Stąd nie będzie wyjątkiem „przechodzenie” na

emeryturę z chwilą uzyskania odpowiedniej wysługi lat (15). Wskazuje to, iż intencją ustawodawcy, nie mogło być ograniczenie stosowania dyspozycji art. 15b ust. 1 pkt. 1 jedynie do służby przypadającej po upływie 15 lat pracy (założenie racjonalnego ustawodawcy). Przyjęcie takiego założenia w prosty sposób mogłoby bowiem doprowadzić, wbrew użytemu sformułowaniu „za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990” do braku możliwości zastosowania dyspozycji ustawy do dużej grupy funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa lub zastosowania mnożnika 0,7 % jedynie do krótkiego okresu „pracy” przypadającego po upływie 15 lat służby. Wynikająca z preambuły ustawy zmieniającej intencja ustawodawcy w oczywisty sposób była odmienna. Ponadto, zgodnie z ogólną regułą interpretacyjną nakazującą takim samym sformułowaniom nadawać taki sam sens a innym - różny, należy podkreślić, iż art. 15 ust. 1 pkt. 1 stanowi, iż emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby. Tak więc należy uznać, iż w art. 15b ust. 1 pkt. 1 ustawodawca nie miał na myśli każdego dalszego (po 15 latach) roku służby lecz każdy rok służby (wszystkie lata) przypadający w latach 1944-1990, również te lata, które przypadają przed osiągnięciem 15 - letnie go stażu, co wyklucza możliwość przyznania odwołującemu prawa do 40 % podstawy wymiaru emerytury za 15 lat.

Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazał, iż Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 roku (II UZP 2/11) stwierdził, iż „Za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.”

Odwołujący się ma realny dostęp do rozpoznania sprawy przez Sąd powszechny w obu instancjach, z której to możliwości skorzystał. Kwestionowany przez niego przepis nie zawiera sankcji karalnych, nie przesądza o winie adresatów tej normy prawnej. Uregulowania zawarte w art. 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) powodują dla osób nim objętych negatywne skutki finansowe. Jest to jednak uregulowanie wprowadzone w życie przez ustawodawcę, skontrolowane przez Trybunał Konstytucyjny i podlega stosowaniu wobec osób spełniających przesłanki jego stosowania. Sąd Apelacyjny w pełni podziela również stanowisko Sądu Okręgowego co do braku podstaw do wyłączenia z okresu pełnienia służby, okresu w którym ubezpieczony był słuchaczem Szkoły w L.. Przedstawiona argumentacja w pełni odpowiada obowiązującemu prawu i w ocenie Sądu Apelacyjnego jej ponawianie należy uznać za zbędne.

Ponadto jak podał dziennik Rzeczpospolita z 7.06.2013r. w postanowieniu z dnia 6 czerwca 2013r. Europejski Trybunał Praw Człowieka odrzucił skargę byłych pracowników UB i SB dotyczącą obniżenia emerytury wskazując, że jest ona oczywiście bezzasadna. Sędziowie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka zwrócili uwagę, że emerytury nie są nienaruszalne i państwo ma prawo do dokonania zmian w określonych sytuacjach. Ponadto wskazali, że emerytury skarżących są w dalszym ciągu wyższe niż emerytury w systemie ogólnym. Podali także, że aparat bezpieczeństwa wzorowany był na sowieckiej (...). Porównali UB i SB do S. w (...) i rumuńskiej S.. Stwierdził, że służby te zostały stworzone, by łamać prawa człowieka, a te są chronione przez Europejską Konwencję Praw Człowieka, na straży której stoi strasburski trybunał.

Mając na uwadze, iż zarzuty apelacyjne odwołującego nie są zasadne, bowiem wysokość emerytury obliczono w sposób prawidłowy, apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Urszula Iwanowska del. SSO Beata Górka